

И въ дивы-тѣ пѹстыни.

Изгрѣй изгрѣй зора злата!
Ношь-та да се прокѹди,
Да се раздигне вече свѣтъ-а,
И либе да съ провѹди.

Бѣ стегнухъ коня, трѣгвалѹ азъ,
Далекъ далекъ шѣ идѣ!
На тосъ раздѣланный сѣтнѣи часъ
Желаѣ да го видеѣ.

Да се простилаѣ, — да мѹ рекѣ;
Да нѣ тѣжи, да нѣ жалѣе,
Да нѣ врича дрѹги мѹ рѣкѣ
За менѣ да се надѣе.

— Стани, ей слышиѣ се зора,
Трепни отъ сѣнѣ, дѣвице,
Какъ гѣргорица у гора,
Божественна дѹшице!

Процавай. — своегомѹ ми речи,